SUB CONDUCEREA PARTIDULUI, SPORTUL ROMÂNESC S-A AFIRMAT VIGUROS ÎN ARENA INTERNAȚIONALĂ, CONTRIBUIND ASTFEL LA CREȘTEREA CONTINUĂ A PRESTIGIULUI PATRIEI NOASTRE SOCIALISTE

SUCCESE PRESTIGIOASE ÎN TOATE COMPETIȚIILE DE ANVERGURĂ ALE GIMNASTICII

Deși a trecut aproape un deceniu de la acele seri de neuitat pe care Forum-ul din Montreal le-a oferit cu generozitate lumii întregi, Jocurile Olimpice din 1976 rămîn un moment de referință pentru dezvoltarea și perfecționarea gimnasticii de mare performanță, despre contribuția și rolul școlii românești în această direcție se vorbește și astăzi elogios. La Montreal a fost nu numai Nadia Comăneci, gimnasta despre care s-a scris atunci că întruchipează perfecțiunea, ci trei medalii de aur, șapte note de 10 pe care ea le-a primit la debutul într-o întrecere de asemenea anvergură), ci a fost și o echipă puternică românească, cu șase fete talentate, care au repurtat un remarcabil succes în întrecerea supremă a gimnasticii.

Și trebuie să reținem faptul că numeroase au fost argumentele și criteriile care au făcut ca, adesea, antrenori și sportive de peste hotare să solicite schimburi de experiență cu tehnicienii noștri, să dorească să lucreze alături de sportivele noastre fruntașe, exponenți și exponente ale școlii românești.

A fost, mai întîi, afirmarea vigoroasă în cadrul Campionatelor Europene feminine, competiție în care Elena Leușteanu, Sonia Iovan, Alina Goreac, Emilia Eberle, Cristina Grigoraș, Anca Grigoraș, Lavinia Agache și Ecaterina Szabo au cucerit prestigioase succese, iar Nadia Comăneci este singura gimnastă de pe continentul nostru care cîștigă de trei ori consecutiv titlul de campioană absolută a Europei.

Nu mai puțin spectaculoase au fost rezultatele obținute de gimnastica românească la Campionatele Mondiale, începînd de la ediția din 1974, de la Varna, reprezentanții fără noastre situîndu-se de fiecare dată pe podiumul de premiere. Atunci, Dan Grecu a urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului, fiind primul sportiv care a adus o medalie de aur la „mondiale" pentru gimnastica românească. Peste patru ani, la Strasbourg, a fost rîndul Nadiei Comăneci să se numere printre laureați, ea cucerind titlul de campioană a lumii la bîrnă. Era, parcă, preludiul pentru ceea ce avea să se întîmple la ediția următoare a competiției, cea de la Fort Worth, din Texas, din 1979. Acele, gimnastele române au dominat practic întrecerea, obținînd un bilanț remarcabil : 3 medalii de aur, dintre care cea pe echipe a fost cucerită în premieră de cele șase componente ale formației noastre. Emilia Eberle și Dumitrița Turner s-au impus la sol și, respectiv, sărituri, șirul acestor frumoase succese a fost preluat, peste cîțiva ani, de reprezentantele noii generații, în 1983, la Budapesta, Ecaterina Szabo cîștigînd „aurul" la sol, iar anul trecut, la Montreal, Daniela Silivaș devenind una dintre cele mai tinere campioane mondiale, în cea mai dificilă probă, bîrna.

Succesele reputate în întrecerile olimpice au fost inaugurate de medaliile obținute în 1956, la Melbourne, au continuat la Roma, în 1960, iar din 1976 Olimpiadele reprezintă o arenă de mari afirmări internaționale ale gimnasticii noastre. Montreal — 1976, Moscova — 1980, Los Angeles — 1984, iată toi atîtea momente remarcabile ale dezvoltări gimnasticii românești, etape competiționale încheiate cu prestigioase medalii de aur, argint și bronz.

O competiție recentă aduce în actualitate o problemă de mare însemnătate în gimnastică, aceea a asigurării schimbului de mîine. Campionatele Europene de juniori din R.F. Germania au probat cu argumente temeinice faptul că în țara noastră există o pepinieră solidă de cadre talentate, iar cele 10 medalii cucerite la Karlsruhe, dintre care 4 de aur, reprezintă garanția că lacul campioanelor de ieri ale gimnasticii noastre va fi luat mîine de sportivele talentate de astăzi. Aurelia Dobre, Gabriela Potorac, Mirela Sidon, Marius Tobă și Marian Steican, medaliați ai celei de a 5-a ediții a Campionatelor Europene, au făcut deja un prim pas spre deplina afirmare internațională și nu există nici o îndoială că ei se vor impune viguros și în viitoarele echipe reprezentative ale României.

Constantin MACOVEI

Marilena Vlădărău, Emilia Eberle, Melita Ruhn, Rodica Dunca, Dumitrița Turner, Nadia Comăneci — *campioane mondiale în 1979.*

„TĂRIE DIN TĂRIA PĂMÎNTULUI STRĂMOȘESC"

În urmă cu aproape trei decenii și jumătate, pe scena Olimpiadei de la Helsinki își făceau apariția, la prima lor participare internațională, și halterofilii români. Și-au încercat, atunci, fortele, printre alții, **Ilie Dociu, Alexandru Cosma, Ilie Dancea, Gheorghe Pificaru.** Începutul fusese făcut!...

Ne amintim, acum, de o zi cînd, coborînd din avionul de Los Angeles, cu aurul olimpic strălucind în bătaia soarelui, **Nicu Vlad**, proaspătul campion olimpic și mondial, ne spunea: **„Ne tragem tăria din țăria pămîntului strămoșesc !"** Erau cuvinte rostite din inimă, de un tînăr crescut pe minunatele meleaguri carpatine, care, totodată, ilustrau plastic că între Helsinki și Los Angeles se află o perioadă de muncă, de continuă afirmare a halterelor românești.

Răsfoim, împreună cu tînărul antrenor federal **Dragomir Cioroslan**, albumul cu amintiri al acestui sport. Fiecare pagină înseamnă noi pași pe drumul unor mari și importante realizări: **„Iată-l pe Ilie Dociu — primul maestru al sportului la haltere"; „Teheran 1957 — Lazăr Baroga (astăzi unul dintre cei mai renumiți specialiști pe plan internațional) și Silviu Cazan la cei dintîi start al Campionatelor Mondiale"...** Încă o filă : „Lazăr Baroga — locul 5 la Jocurile Olimpice de la Tokio". Și încă una: **„Zoro Fiat, la Varșovia, în 1969; vicecampion european".** Medaliile încep să se adune în vitrina cu trofee. **Fiți Balaș, Ion Hortopan, Victor Rusu, Ion Buta, Ștefan Pintilie, Marian Grigoraș, Spiridon Herghelegiu, Vasile Bădescu** cuceresc meritate aprecieri pentru evoluțiile lor, medaliile „mondialelor" sau „europenelor" fiind o confirmare a talentului și muncii depuse. **„Fără îndoială însă** — ne spune Dragomir Cioroslan, el însuși autor al unor frumoase performanțe la marile competiții ale halterelor — **perioada marilor acumulări a început din 1965, atunci cînd, pe fondul unor condiții de pregătire din ce în ce mai bune, au început să practice acest sport, al celor puternici, tot mai mulți tineri talentați, vigurosi asemenea ștefarilor din pădurile noastre. Avînd ca exemplu rezultatele înaintașilor — mulți dintre ei fiind în prezent valoroși tehnicieni —, dar și o nouă concepție despre muncă, nepreocupîndu-ne nici un efort, halterofilii români au înregistrat în anii din urmă succese de prestigiu, victorii care au făcut să se adauge noi cuvinte elogioase la adresa sportului românesc".**

Continuăm să răsfoim albumul. Paginile mai noi vorbesc de tineri cu brațe tari ca stîncile Carpaților, decîși să cucerească gloria sportivă. **Nicu Vlad, Petre Becheru, Andrei Socaci, Vasile Groapă, Tiberiu Kiskalo, Gheorghe Mattei** au înscris în cartea de aur a sportului românesc mult rîvnitele medalii de aur la Jocurile Olimpice, la Campionatele Mondiale și Europene sau la Balcaniade. Dar, oare, „argintul" ori „bronzul" — **Petre Dumitru, Petre Becheru, Ștefan Tasnadi, Virgil Dociu, Gelu Radu** ș.a. — nu înseamnă, de asemenea, o confirmare a valorii actuale a școlii românești de haltere? Desigur. De altfel, cuvintele lui Nicu Vlad sînt o emotionantă mărturie a legămîntului acestor tineri uteciști și comuniști hotărîți de a face ca tricolorul românesc să fluture mereu pe cel mai înalt catarg.

De la Tokio la Moscova, de la Atena la Teheran, de la Montreal la Havana, de la Budapesta la Paris, de la București la Los Angeles, halterofilii noștri au dus cu ei dorința fierbinte de afirmare a sportului românesc — la această oră aniversară ei depun ca omagiu peste 150 de medalii — și convingerea sinceră de prietenie cu sportivii din întreaga lume, mesajul de pace al tineretului român.

Emanuel FANTÂNEANU

BILANȚUL STRĂLUCITOR AL SPORTULUI ROMÂNESC

	Pînă în 1944	1944–1986	1965–1986
Jocuri Olimpice	2	176	137 (37 de aur)
Campionate Mondiale	8	452	386 (90 de aur)
Campionate Europene	8	640	515 (115 de aur)
Campionate și Jocuri Mondiale Universitare	–	262	237 (79 de aur)
TOTAL MEDALII	18	1530	1275 (321 de aur)

În semn de omagiu la marea sărbătoare a țării

FLOTILA CAIACULUI ȘI CANOEI ARBOREAZĂ MARELE PAVOAZ

În acest moment aniversar, flotila de aur a caiacului și canoei noastre își arborează marele pavoaz în semn de omagiu, de dragoste și recunoștință pentru condițiile create, în semn de biruință în atletica și atleza regate internaționale. Un nufăr alb, cules de pe cele mai limpezi ape, impodobește, la rîndu-i, nenumăratele medalii aduse — cu aleasă cinstire — la marea sărbătoare. Începînd cu intîlele trofee olimpice, cucerite în 1956, în îndepărtata Australie. Două s-partin lui Leon Rotman, învingător în memorabilele finale de canoe simplu 1000 și 10 000 m. Victorii de răsunet la J.O. de la Melbourne! Pe lacul Vendouree de la Antipozi. Insă, vor mai lua startul — în proba de canoe dublu 1000 m — și **Dumitru Alexe, Simion Ismailciuc.** La această a treia medalie de aur românească, corespondenții de presă acreditați la amintitele J.O. încep să se intereseze de lacul Snagov, de școala abia înființată a caiacului și canoei noastre.

O școală a muncii, a disciplinei, a dragostei pentru cuvîntul patriei. Dintre cei mai străluciți elevi: **Aurel Vernescu, Atanasie Seloiniie, Serghei Covaliov, Lipaș Varabiev** — o primă generație de ași ai padelei și pagaei, de medaliați olimpici și mondiali. Șef de promoție: **Ivan Patzaichin,** de patru ori campion olimpic, de opt ori campion mondial, de 29 de ori pe podiumul celor mai mari repere internaționale! Un palmares impresionant, un campion de excepție, un tînăr crescut și împlinit în anii pe care cu mîndrie patriotică îi numim „Epoca Ceaușescu".

Caiacul și canoea românească își va mări continuu flotila cu alte și alte echipaje de aur : **Vasile Diba**, primul nostru campion olimpic la caiac (Montreal, 1976), **Toma Simionov** (medalie de aur la J.O. de la Moscova), **Maria Ștefan, Agafia Constantin, Nastasia Ionescu, Tecla Borcănea** (campioane olimpice la Los Angeles), **Apol, Viorica Dumitru, Maria Nichiforov, Alexandru Iacovici, Petre Capusta, Achim Sidorov,** numeroși mari performeri. „Noul val" al caiacului și canoei noastre se va impune la C.M. de la Tampere (Finlanda), din 1983: 3 medalii de aur, 3 de argint și 2 de bronz. E anul afirmării lui Costică Olaru, Angelin Velea, Ionel Lețeale, Ionel Constantin, Nicolae Fedosei, toți campioni mondiali crescuți la aceeași aspră școală a muncii, a pasiunii și perseverenței.

Campioni olimpici, campioni ai lumii, ai Europei, maeștri emeriți ai sportului care au cravat în aur, argint și bronz contribuția caiacului și canoei la respectul, la prestigiul sportului românesc în lume. Artizanii acestor nenumărate victorii, oamenii care an de an au trudit pe ape cu pasiune, cu devotament: **Radu Hutan, Nicolae Navasart, Corneliu Bârsănescu, Octavian Mercurian, Maria Navasart, Stavru Teodorov** și alții.

La marea sărbătoare a întregii țări, la gloriosul jubileu al partidului, noua și tînăra flotilă de caiac-canoe, care porneste acum spre tărmurile marilor performanțe, își exprimă ferma hotărîre de a nu precupeți nici un efort în pregătire, de a cuceri noi și prestigioase victorii.

Vasile TOFAN

Un echipaj de aur, Ivan Patzaichin — Toma Simionov

ATLETELE NOASTRE DE AUR

Stimate cititor, vă propunem aceste rînduri ispirate de o anume „stafetă", simbolică, a fetelor de aur ale atletismului nostru. Nu are, ca în mod obișnuit, patru schimburi, ci șapte (deocamdată!), iar cursa ei care a început în 1960, la Roma, va avea, sîntem siguri, alte „schimburi", care vor duce mai departe, peste ani și ani, gloria sportului românesc, a atletismului nostru.

Aceste fete, alese dintr-un număr mai mare de performere autentice, sînt doar acelea care au izbutit să cucerească pentru România medalia de aur și titlul de campioană olimpică, adică **Ioli, Mihaela, Lia, Viorica, Doina, Maricica și Anișoara. Efortul lor** a fost superb încununat de medalia olimpică de aur, pe care toți sportivii o visează, dar pe care o cuceresc numai cei mai buni, cei mai dotați și cei mai dîrji dintre ei. Spre lauda lor și a țării care le e mamă! Așadar, la start !

IOLANDA BALAȘ-SOTER. Prima dintre sportivele ' românce care a devenit cîștigătoare la J.O. și, în orice caz, prima mare reprezentantă a atletismului nostru. Minunata poveste s-a petrecut în „Cetatea Eternă" a Romei, pe Stadio dei Centomilla, în ziua de 8 septembrie 1960, ultima a întrecerilor atletice. La 1,71 m doar patru concurente trec, dar la 1,73 m numai Ioli sare, astfel că chiar de la. această înălțime ea este campioană! Ea nu se mulțumește doar cu... atît, și-și continuă săriturile: la 1,77 m — nou record olimpic, la 1,81 m și la 1,85 m (recorduri olimpice). Primul schimb s-a încheiat cu brio, dar IOLANDA BALAȘ-SOTER continuă cursa. Tokio 1964. Cît de mult a evoluat înălțimea în numai patru ani! Fapte concrete nu doar vorbe. 1,71 m, înălțime cu care se cîștigase la Roma medalia de argint, acum reușesc s-o treacă 11 concurente. Ioli „recidivează" la medalia de aur, trecînd din prima încercare la 1,65 m, 1,71 m, 1,76, 1,78 m, 1,80 m (sare și australianca **Michele Masson-Brown** care aici avea să rămînă), 1,82 m, 1,86 m și 1,90 m (ultimele două noi recorduri olimpice), toate din prima încercare!

MIHAELA PENEȘ. Tot la Tokio, în 1964. O tînără atletă de 17 ani, practic o necunoscută, deși în septembrie, la Varșovia, cu 54,54 m, devenise campioană continentală de juniori. Din prima încercare ea a aruncat sulița la 60,54 m, cu care avea să cîștige în fața unui grup numeros de aruncătoare experimentate, între care și foarte proaspăta recordmană mondială Elena Gorceakova (62,40 m în dimineața concursului, la calificări).

LIA MANOLIU. La a cincia Olimpiadă (ultimele două cu medalii de bronz) în rîndul unui stupid accident suferit la bratul drept (de aruncare), doar cu cîteva zile înaintea concursului, Lia a mizat totul pe prima încercare! 58,28 m (record olimpic), care a sosit după 3,51 s !).

★

Cine urmează acum la „schimb", în 1968 ? înseamnă continuitate.

Romeo VILARA

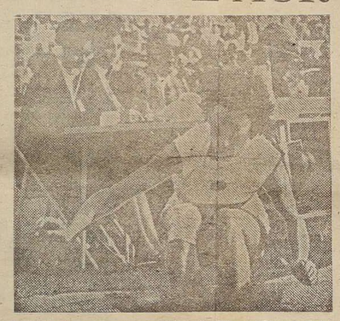

Săritura care i-a adus Vioricăi Viscopoleanu *medalia olimpică de aur și un nou record al lumii*

FĂURITORI AI MARILOR PERFORMERI

...Cu apreape un deceniu în urmă, la bacul de la clubul Dinamo (afară un ger de minus 20 grade și un vînt sălbatic ce ridica zăpada pe terenul de fotbal pînă la echipamentul de erice scor ai tabelei de marcaj), pe bănci străfulgerate de un „Model de selecție, pregătire și concurs pentru caiac-canoe, în vederea J.O. '80", se aflau așezați sportivii lotului olimpic. Cuminți, numai ochi și urechi, ca niște elevi silitori, ascultînd cuvintele antrenorului emerit Radu Hutan.

Printre ei, premiantul ultimilor ani, multiplul campion olimpic și mondial, Ivan Patzaichin, cel mai bun caiacist al lumii, care avea să-și facă pe deplin datoria nu numai la Olimpiada moscovită, ci și la cea de la Los Angeles 1984, acolo unde avea să stabilească nu numai un record al longevității, în marea performanță, ci și în domeniul ...informației, fișa palmaresului său, aflată la îndemîna ziariștilor și specialiștilor prin intermediul competerelor, fiind cea mai bogată dintre competitorii olimpici. Și îmi spunea Radu Hutan : „Am mulțumirea sufletească de a constata că făcăli și fetele mele au realizat ceva, au stîrnit un val pe apele performanței și-au realizat ca oameni atunci cînd au trecut singuri la timona vieții cotidiene. Mulți dintre foștii mei elevi sînt acum profesori de educație fizică, antrenori la rîndul lor, ca de pildă S. Teodorov, I. Lipaiit, A. Vernescu, M. Turcaș". Și de anul trecut, la conducerea secției de caiac-canoe a clubului dinamovist (urmîndu-i fostului său profesor, Radu Hutan, ajuns la vîrsta pensionării), ca și la timona lotului reprezentativ — Ivan Patzaichin.

...În primăvara anului 1963, cînd se publica primul studiu asupra experimentului gimnastici micilor performeri de la Onești, cel care avea să dea temei deplin și perspectivă școlii românești în această importantă disciplină olimpică, Nadia Comăneci începea abecedarul gimnasticii la centrul specializat din orașul natal, înainte de a lua abecedarul școlar. Și cea care avea să devină peste numai opt ani steaua Jocurilor Olimpice de la Montreal este acum antrenoare acelo unde a deprins primele noțiuni de muncă și sport, după ce, între timp, a absolvit institutul superior de învățămînt.

Din mîna „meșterului" Ion Corneanu — unul dintre cei mai reputați specialiști din lume ai lupilor greco-romane — a ieșit nu numai actualul antrenor al lotului reprezentativ, fostul medaliat mondial și olimpic Ion Cernea, ci și dobrogeanul Ion Draica, cel care la vîrsta junioratului devenea campion european al seniorilor, iar la 20 de ani campion mondial, și care acum este secretar al C.J.E.F.S. Constanța.

Elevul favorit al regretatului prof. univ. Cornel Iovănescu *descoperitorul unei întregi pleiade de performeri timișoreni ai atletismului românesc din perioada imediat postbelică, era* Ioan Șoter *fostul mare campion al României la săritura în înălțime și entrenorul emerit al fostelor campioane olimpice* Iolanda Balaș *și* Viorica Viscopoleanu. *În acest an, la campionatele naționale de atletism pe teren acoperit de la Bacău, titlul de campioană a juniorarelor mari la săritura în lungime a revenit unei juniorance mici, Mirela Belu (16 ani neîmpliniți), cu o performanță promițătoare la început de sezon — 6,19 m, antrenoarea ei de la Clubul Steaua, fosta recordmenă mondială și olimpică, Viorica Viscopoleanu vorbindu-ne de Mirela ca de o autentică speranță olimpică.*

Stafeta prin ani a generațiilor, preluată cu cinste și ducînd mai departe, în lume, faima sportului românesc, prilejuiește mereu momente de referință pentru pasiunea și munca de înaltă profesionalitate a celor care trăiesc marea performanță ca făuritori ai marilor noștri performeri.

Paul SLĂVESCU

INEPUIZABILUL IZVOR

Atunci, în primele zile de mai ale lui 1975, cea mai bună dintre gimnastele senioare de pe bătrînul continent era o junioară, Nadia Comăneci, o pionieră din România...

A fost, sigur, un moment de referință: o copilă, încă, începea să cucerească lumea sportului. A fost, pentru oricine, o dovadă că valoarea nu așteaptă numărul anilor, că există talent, cînd copilul e crescut, de copii, în cultul muncii, cînd joaca devine un joc serios, cînd pașii sînt îndrumați înțelept, de la bun început, într-un mediu fertil, propice. A fost o dovadă stîrnitoare, dar nu și singura. Într-o pîlduitoare consecuție, alte copile au izbînzit, mai apoi, în arena finalelor performanțe. Și nu doar în gimnastică există astfel de exemple. **Otilia Bădescu** sau **Emilia Ciosu, Călin Creangă** sau **Romulus Revisz** la tenis de masă. **Tamara Costache** la înot, într-o altă frumoasă consecuție a titlurilor continentale de juniori, după **Cristian Ponta** și **Robert Pinter, Mădălina Stroe** sau **Mălina Nicoară,** medaliate în întrecerile juvenile ale sportului minții, jucînd fără complexe, pe tabla cu 64 de pătrate, în fața marilor maeștre. Cu toții — și mai sînt încă alții — au plecat spre arenele afirmării devreme. Albumele foto păstrează zîmbetul încrezător al unor foarte tineri sportivi, cu cravată roșie cu tricolor...

Drumul spre marea performanță începe — din ce în ce mai des, mai timpede pentru toată lumea — de timpuriu, chiar dacă implinirea vine mai tîrziu. Înainte de a bate recordul lumii, de a urca pe cea mai înaltă treaptă a podiumului olimpic, **Anișoara Cușmir-Stancu** a fost remarcată în întrecerile celor mai tineri atleți de la noi. **Floretista Reka Lazăr** a devenit campioană națională de copii pînă a ajunge campioana mondială a scrimei tinere. Dacă halterofilii **Nicu Vlad** și **Andrei Socaci** au cîștigat titluri olimpice, mondiale sau europene încă foarte tineri, de bună seamă că realizările au fost posibile și datorită faptului că ei au intrat de copii în sală. Și greutății. Judokanul **Mihai Cioc** a început prin a fi sportivul unei Case a Pionierilor (din Turnu Măgurele). În sportul-rege, despre **Nicolae Dobrin, Florea Dumitrache, Ilie Balaci, Gheorghe Hagi** sau **Miodrag Belodedici** s-a vorbit ca despre tinere talente încă înainte de a ajunge în echipele naționale. **Mihaela Fera** sau **Claudia Pastoache** în șah, **Diane Șamungi** sau **Teodora Tache** în tenis, **Dăniela Popa** la sărituri în apă — toată alte nume cunoscute iubitorilor de sport, toț de la vîrsta cravatei de pionier. Iar mile de cercuri de modelism din întreaga țară, activitatea pasionată și intensă din sporturile tehnico-aplicative în general explică, la rîndu-le, alte performanțe, alte medalii.

Geo RAEȚCHI

Un mare campion se destăinuie:

„PRINOSUL NOSTRU DE RECUNOȘTINȚĂ, NOI MEDALII STRĂLUCITOARE!"

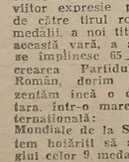

Poate mai devreme ca în alți ani, primăvara s-a instălpînit acum peste pădurea Băneasa, cu tot alaiul ei de semne specifice. Dar poligonul Tunari are semnele lui focurile trase din ce în ce mai des pe zecile de standuri ale sale, de pușcă, de pistoale, de tălere. La Tunari, primăvara vine atunci cînd trăgătorii își încep sedințele de pregătire în aer liber. Vestitul poligon Tunari știe asta de 31 de ani: în toată această perioadă, dar mai ales în ultimii 20 de ani, s-a înnoit mereu, ultimele construcții fiind două standuri de tălere aruncate din turn, și sînt și amenajarea poligonului pentru proba de pistol viteză, pe care pot trage concomitent 10 sportivi(ste) sau 50 de specialiste la pistol sport. Permanenta modernizare a acestei citadele a tirului românesc este încă o dovadă, dintre atîtea de numeroasele existente — tăzi în România, care demonstrează grăitor că mișcarea sportivă din această țară se dezvoltă pe orizonturi nebănuite cu zeci de ani în urmă, baze pe care un tinerel minunat se poate împlini multilateral. Aici, la Tunari, timp de trei decenii, generații întregi de campioni s-au pregătit să urce pe cele mai înalte trepte ale podiumurilor unor prestigioase competiții internaționale și de foarte multe ori au reușit Corneliu Ion este unul dintre acestia, poate cel mai reprezentativ dintre marii campioni ai tirului românesc, în a cărui vitrină cu trofee se află medalii de aur europene, mondiale și olimpice. Această lună mai, ca atîtea alte primăveri, înseamnă pentru el și pentru colegii din echipele reprezentative de tir ale României, o perioadă plină de muncă, în vederea viitoarelor competiții internaționale ale verii. mai cu seamă a C.M. de la Suhl. „E însă, ne spune, și un moment de bilanț, acest mai, al generației căreia îi aparțin, cea în jur de 30 de ani, din care mai fac parte și Ana Ciobanu (triplă campioană europeană, la individual și pe echipa, la pistol sport), și Silvia Kaposztay (actuală recordmană mondială a aceleeași probe), și pușcașele Eva Olah sau Niculina Iosif, și elc campioane ale Europei cu cîțiva ani în urmă. O generație de sportivi cresciți și afirmați la cel mai înalt nivel, în ultimele două decenii, în care țara noastră a făcut pași uriași pe drumul unei multiple dezvoltări".

Împliniri sportive, împliniri sociale, împliniri profesionale. Într-adevăr, ele une generații întregi de sportivi care au știut să răsplndă prin graiul viu al faptelor lor din marea performanță, condițiilor excelente de muncă și viață asigurate de partidul comunistilor futuror sportivilor patriei, întregului tineret. Prinos de recunoștință care va primi și în viitor expresie prin cucerirea de către tirul românesc a noi medalii, a noi titluri. „Chiar în această vară, a anului în care se împlinesc 65 de ani de la creearea Partidului Comunist Român, dorim să ne reprezentăm încă o dată cu cinste țara, într-o mare întrecere internațională: Campionatele Mondiale de la Suhl, unde sîntem hotărîți să apărăm prestigiul celor 9 medalii, dintre care 5 de aur, cucerite de noi, anul trecut, la Osiiek, cu ocazia Campionatelor Europene. Va fi omagiul nostru la acest măreț jubileu!"

O hotărîre-angajament ce va primi, cu siguranță, glrul metalului strălucitor al medaliilor care răsplătesc pe învingători.

Radu TIMOFTE